

Arrest

nr. 201 238 van 19 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore bij advocaat Dirk GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 12 maart 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 21 januari 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. De asielaanvraag werd op 27 januari 2015 overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen weigerde op 18 mei 2015 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker kreeg op 21 mei 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quiquies). Dit bevel werd hem op 21 mei 2015 ter kennis gebracht.

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nummer 153.575 van 29 september 2015 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker werd op 16 juni 2016 aangetroffen in illegaal verblijf. Het bestuur beval verzoeker diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Aan verzoeker werd diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod opgelegd voor de duur van 2 jaar.

Op 21 juni 2016 diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze bijlage 13septies bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 170.505 d.d. 24 juni 2016 de tenuitvoerlegging van de bijlage 13septies schorste.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde op 6 september 2013 de bijlage 13septies van 16 juni 2016 bij arrest nr. 174.260.

Daar het inreisverbod van 16 juni 2016 werd ingetrokken, werd het beroep tot nietigverklaring, ingediend op 13 juli 2016, op 21 september 2016, bij arrest nr. 175.044, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 8 maart 2018 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

Op 12 maart 2018 werd nog eens een nieuw het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Dit is de thans bestreden beslissing.

Diezelfde dag werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

Op 13 maart 2018 diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in gericht tegen de bijlage 13 septies van 8 maart 2018. Die vordering werd verworpen omdat de verwerende partij de voormelde beslissing verving door de bestreden beslissing .

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: H.

voornaam: M.

geboortedatum: 10.04.1968

geboorteplaats: Warri

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem ter kennis gegeven werd op 28/05/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene vroeg asiel aan op 21/01/2015. Zijn aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 18/05/2015 en betrokkenes beroep werd verworpen door de RVV op 01/10/2015. Deze beslissingen werden aan betrokkene ter kennis gegeven. In het verslag van het hoorrecht hem

afgenomen op 09/03/2017 in het gesloten centrum te Brugge, verklaart betrokkene net als in zijn asielaanvraag dat hij vreest voor zijn leven in zijn land van herkomst, maar hij brengt hier geen nieuwe elementen voor aan. De reeds bekende elementen werden ten gronde behandeld door het CGVS en de RVV. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de

RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij hier samenwoont met zijn vriendin de legaal in het Rijk verblijvende mevrouw O. J. (geboren op 11/03/1982 van Nigeriaanse nationaliteit). Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene dient volgens de vigerende wettelijke bepalingen terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".

Betrokkene kan met zijn partner een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart last te hebben van een hoofdtrauma en van geheugenverlies. De centrumarts van het gesloten centrum te Brugge bevestigt echter in zijn attest van 09/03/2018 dat betrokkene in geen geval lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene vroeg asiel aan op 21/01/2015. Zijn aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 18/05/2015 en betrokkenes beroep werd verworpen door de RVV op 01/10/2015. Deze beslissingen werden aan betrokkene ter kennis gegeven. In het verslag van het hoorrecht hem

afgenomen op 09/03/2017 in het gesloten centrum te Brugge, verklaart betrokkene net als in zijn asielaanvraag dat hij vreest voor zijn leven in zijn land van herkomst, maar hij brengt hier geen nieuwe elementen voor aan. De reeds bekende elementen werden ten gronde behandeld door het CGVS en de RVV. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij hier samenwoont met zijn vriendin de legaal in het Rijk verblijvende mevrouw O. J. (geboren op 11/03/1982 van Nigeriaanse nationaliteit). Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene dient volgens de vigerende wettelijke bepalingen terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".

Betrokkene kan met zijn partner een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart last te hebben van een hoofdtrauma en van geheugenverlies. De centrumarts van het gesloten centrum te Brugge bevestigt echter in zijn attest van 09/03/2018 dat betrokkene in geen geval lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem ter kennis gegeven werd op 28/05/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem ter kennis gegeven werd op 28/05/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van

minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft die een component vormt van de bestreden bijlage 13 septies, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel werpt verzoeker onder meer de schending op van de artikelen 7 en 74/13, §3 van de Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. Er wordt tevens uitvoering gegeven aan het Unierecht bij het bepalen van een termijn om het grondgebied te verlaten.

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) voorziet eveneens dat een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden opgelegd bij het opleggen van een terugkeerbesluit. In de regel bedraagt dit een termijn van zeven tot dertig dagen. Slechts in een limitatief omschreven geval kan een termijn van korter dan zeven dagen of zelfs geen termijn voor vrijwillig vertrek worden opgelegd.

Zo luidt artikel 7 van de genoemde richtlijn als volgt:

Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

(...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van

het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. (...)

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Hiermee wordt opnieuw uitvoering gegeven aan het Unierecht.

3. In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen (“de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven”). Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een verwijderingsmaatregel die hem zou zijn betekend op 28 mei 2015.

Andere motieven worden niet aangehaald. Door verweerder wordt niet gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is of dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

Gezien de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn, kan de verwerende partij daarom niet op een wettige wijze toepassing maken van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Conform de Terugkeerrichtlijn bedraagt de termijn voor vrijwillig vertrek 7 tot 30 dagen. Dit vormt de algemene regel. Slechts in de limitatief omschreven gevallen van artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn kan worden afgeweken van deze termijn. Dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn van een eerdere beslissing tot verwijdering het land zou hebben verlaten, zoals verweerder stelt, behoort niet tot deze mogelijkheden.

Zo luidt artikel 7 van genoemde richtlijn als volgt:

Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

(...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. (...)

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn werd niet correct omgezet: artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat er kan worden afgezien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek in drie welomschreven gevallen. De omzetting van deze bepaling, met name artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, voorziet echter de mogelijkheid om geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven in zes welomschreven gevallen, onder meer wanneer binnen de toegekende termijn geen gevolg werd gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Deze mogelijkheid is niet voorzien in de Terugkeerrichtlijn.

De Terugkeerrichtlijn voorziet expliciet dat de termijn voor vrijwillig vertrek 7 tot 30 dagen bedraagt, behoudens de vermelde uitzonderingen (om af te zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek of om een termijn toe te kennen die korter is dan zeven dagen). Door verweerder wordt echter geen toepassing gemaakt van één de voorziene situaties in artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn om af te wijken van deze algemene regel.

Verzoeker benadrukt dat het Hof van Justitie eveneens de algemene regel honoreert dat een vreemdeling een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de verplichting tot terugkeer die voortvloeit uit een terugkeerbesluit. Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen:

44. Zoals blijkt uit overweging 10 van richtlijn 2008/115, moet, behoudens uitzonderingen, voorrang worden gegeven aan de vrijwillige nakoming van de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer, aangezien artikel 7, lid 1, van die richtlijn bepaalt dat bij dat besluit een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen wordt vastgesteld (zie arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 36).

(...)

46. Artikel 7, lid 4, van die richtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Zoals de advocaat-generaal in punt 43 van haar conclusie heeft opgemerkt, moet een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt.

(HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z.Zh, pt 44 en 46; zie ook HvJ 28 april 2011, C-61/11PU, *El Dridi*, pt. 36-37).

Gezien de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn, kan de verwerende partij niet op een wettige wijze toepassing maken van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn van een eerdere beslissing tot verwijdering het land zou hebben verlaten, behoort niet tot deze mogelijkheden.

De verwerende partij schendt hierdoor artikel 7 en artikel 74/14 Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn (...)."

3.3.2.2. Kernbetoog van verzoeker is dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten met een uitvoeringstermijn van 0 dagen heeft gekregen in toepassing van artikel 74/13, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet omdat hij niet aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven binnen de toegekende termijn, daar waar deze hypothese niet voorzien is in artikel 7.4. van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008).

3.3.2.3. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als van de beslissing tot terugleiding, werd gewijzigd bij wet van 19 januari 2012. Het vormt de gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St., Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23). Met diezelfde wet werden ook de titel III quater en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ingevoerd. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

3.3.2.4. Het staat dus niet ter betwisting dat verzoeker zich bevindt binnen de personele werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn, aangezien die, krachtens artikel 2, lid 1, ervan, van toepassing is op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.

3.3.2.5. Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn is als volgt geformuleerd:

"1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur,

het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.
3. *Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.*

4. *Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”*

3.3.2.6. Uit artikel 7.4. van de Terugkeerrichtlijn blijkt derhalve dat slechts in de gevallen waarin er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, een uitvoeringstermijn voor het terugkeerbesluit kan voorzien worden die korter is dan zeven dagen, gaande van 0 dagen tot 6 dagen.

3.3.2.7. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.3.2.8. In casu heeft de verwerende partij ervoor geopteerd om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoeker met een uitvoeringstermijn van 0 dagen op grond van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit omdat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan hem werd kennis gegeven op 28 mei 2015.

3.3.2.9. De Raad stelt samen met verzoeker vast dat in artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn niet kan gelezen worden dat een terugkeerbesluit kan getroffen worden met een uitvoeringstermijn van 0 dagen in het geval dat een vreemdeling geen gevolg gegeven heeft aan een vorig terugkeerbesluit.

3.3.2.10. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) beklemtoont in haar rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O ,C-554/13, pt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde of risico op onderduiken, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 van 28 april 2011, punt 37).

3.3.2.11. Dit alles houdt dus in zoals verzoeker terecht voorhoudt in zijn verzoekschrift dat artikel 74/13, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet een onjuiste omzetting vormt van artikel 7.4. van de Terugkeerrichtlijn.

3.3.2.12. Artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657).

3.3.2.13. Ook volgens vaste rechtspraak van het Hof kunnen particulieren, wanneer de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn, zich op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze heeft verzuimd de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten of dit op onjuiste wijze heeft gedaan (zie in die zin met name arresten van 26 februari 1986, Marshall, 152/84, Jurispr. blz. 723, punt 46, en 3 maart 2011, Auto Nikolovi, C-203/10, punt 61). Hierop werd ook gewezen in het bovenvermeld arrest El Dridi van 28 april 2011 (punt 46).

3.3.2.14. Het houdt in dat particulieren zich kunnen beroepen op de rechtstreekse werking van een bepaling van een richtlijn, ook als die is omgezet, indien de betrokken bepaling foutief is omgezet en de betrokken bepaling onvoorwaardelijk is alsook voldoende duidelijk en nauwkeurig is.

3.3.2.15. Gelet op het feit dat artikel 7.4. van de Terugkeerrichtlijn prima facie onvoorwaardelijk is opgesteld alsook voldoende duidelijk en nauwkeurig is zodat de uitvoering ervan niet afhankelijk is van discretionaire uitvoeringsmaatregelen van de lidstaten en artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet prima facie een verkeerde omzetting vormt van deze bepaling, kan verzoeker zich beroepen op de rechtstreekse werking van artikel 7.4. van de Terugkeerrichtlijn.

3.3.2.16. Gezien artikel 7.4. van de Terugkeerrichtlijn een limitatieve opsomming lijkt te bevatten van hypothesen en niet voorziet dat een terugkeerbesluit met een uitvoeringstermijn van 0 dagen kan getroffen worden indien een eerder terugkeerbesluit niet werd opgevolgd binnen de vooropgestelde termijn- minstens kan dit niet als een bijzondere omstandigheid worden beschouwd zoals uiteengezet in het bovenvermeld arrest El Dridi van het Hof- vormt de bestreden beslissing een schending van artikel 7.4. van de Terugkeerrichtlijn. De Raad kan aan artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet immers geen richtlijnconforme interpretatie geven. Het beginsel van conforme uitlegging kan niet als grondslag dienen voor een uitlegging contra legem van het nationale recht (arrest van het Hof, nr. C-105/03, Pupino, 15 maart 2001, punt 47).

3.3.2.17. Elke in het kader van zijn bevoegdheid aangezochte nationale rechter is verplicht het gemeenschapsrecht toe te passen en de door dit recht aan particulieren toegekende rechten te beschermen, daarbij buiten toepassing latend elke eventueel strijdige bepaling van de nationale wet, ongeacht of deze van vroegere of latere datum is dan de gemeenschapsregel. Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten, met name door een op basis van een dergelijke bepaling gegeven individuele bestuurlijke beschikking nietig te verklaren c.q. te schorsen. Hij moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

3.3.2.18. Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan het voormelde geen afbreuk doen. De verwerende partij citeert artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en stelt vervolgens:

“Uit voormelde wettelijke bepaling blijkt wel degelijk dat er geen enkele termijn kan worden opgelegd indien er geen uitvoering is gegeven aan een eerder bevel. Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 28 mei 2015 waardoor de beslissing steunt op correcte motieven.

Verzoekers kritiek is in essentie gericht op het bestaan van artikel 74/14 §3, 4° van de vreemdelingenwet en is derhalve wetskritiek waaromtrent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is. Bovendien blijkt uit de voorbereidende werken dat het risico op onderduiken afgeleid kan

worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer: "1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;". (DOC 53 1825/001, blz. 16)

Ten overvloede toont verzoeker niet aan wat het belang is bij zijn kritiek, nu hij reeds in het verleden vrijwillig gevolg kon geven aan bevelen om het grondgebied te verlaten en dit klaarblijkelijk niet deed.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig."

3.3.2.19. Zoals hierboven uiteengezet werd, is de Raad verplicht de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten. Het verweer dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van wetskritiek kan hieraan geen afbreuk doen. Verder dient de Raad vast te stellen dat de verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar de definitie van een risico op onderduiken zoals voorzien in artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet aangezien de bestreden beslissing niet gesteund is op dit motief. Een verweernota kan niet aangewend worden om een substitutie van motieven door te voeren. Voor zover de Raad al dient in te gaan op een verweer dat ten overvloede wordt ontwikkeld in de nota, ziet de Raad niet in hoe verzoeker het belang kan ontzegd worden bij zijn middel. Immers indien de kritiek op het hanteren van een uitvoeringstermijn van 0 dagen voor het bevel om het grondgebied te verlaten gegrond is, leidt dit tot de schorsing van de bestreden bijlage 13 septies, waardoor verzoeker niet gedwongen kan teruggeleid worden naar zijn land van oorsprong. Hieraan ontleent verzoeker ontegensprekelijk een belang. Het gegeven dat verzoeker in het verleden geen vrijwillig gevolg gegeven heeft aan bevelen om het grondgebied te verlaten maakt niet dat hij geen belang heeft om een gedwongen verwijdering aan te vechten. Dit alles laat onverlet de mogelijkheid voor de verwerende partij om de bestreden beslissing in te trekken en een andere beslissing te treffen.

3.3.2.20. Het enig middel is in de aangegeven mate prima facie gegrond en derhalve ernstig. Deze vaststelling leidt tot de schorsing van de bestreden beslissing gezien de overige schorsingsvoorwaarden ook vervuld zijn (zie supra en infra). Dienvolgens dringt zich geen bespreking op van de overige onderdelen van het middel of van het tweede middel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Verzoeker voert onder meer het volgende aan onder het kopje "het moeilijk te herstellen ernstig nadeel":

" (...) Verzoeker wijst er tevens op dat artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegepast, aangezien deze bepaling in strijd is met het Unierecht (gelet op de voorrang en de volle werking van het Unierecht).

Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Verzoeker verkrijgt, thans, een verwijderingsmaatregel met geen enkele termijn om hieraan gevolg te geven. Verzoekers nadeel bestaat er derhalve in dat zij

meteen en zonder verwijl aan een gedwongen verwijdering wordt onderworpen, hetgeen – gezien de impact ervan op een persoon – eveneens als een ernstig nadeel moet worden aanzien.

3.4.2.2. Verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondervindt van de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing die strijdig is met Unierecht. Hiervoor kan verwezen worden naar de bespreking van het middel.

3.4.2.3. De verweernota kan hieraan geen afbreuk doen. Hierin kan een theoretische uiteenzetting gevonden worden over de invulling van de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en vervolgens kan in concreto gelezen worden:

“Van verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Het feit dat hij zou samenwonen met zijn partner is geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, nu hij nooit over enig legaal verblijf heeft beschikt en hij zich daarvan bewust diende te zijn. Het staat hem vrij de eventuele relatie verder te zetten elders dan in België.”

3.4.2.4. De verweernota gaat derhalve niet in op de link die verzoeker legt tussen zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel en het feit dat de beslissing strijdig is met Unierecht. De voorrang die dient gegeven te worden aan het Unierecht zou zijn betekenis verliezen indien de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op een formalistische wijze wordt toegepast.

3.5. Aangezien werd voldaan aan de cumulatieve schorsingsvoorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. EKKA